

Nebožtík

Napsal uživatel Jan Valeš - Jeňýk
Pátek, 10 Únor 2006 04:00

Skromný a vždy ochotný pomoci, stojí autor této povídky za Juanem a čeká na jeho kamarádská přání.

foto: Jaroslava Šálková - Kavče ©

Narazit v lese na mrtvolu je smůla. Narazit na ní v pátek večer je smůla sakramentská a najít mrtvolu na verandě našeho vlastního srubu už není smůla sakramentská, ale pořádný průser. Stáli jsme kolem toho nebožtíka, usárny studily na zpocených zádech, v mozkové dutině se plašila kolečka a bylo nám tak všeliak. Ale jo, fakt nám to pekelně páliło.

Nebožtík se klidně rozvaloval na podlaze verandy a skleněně a s nezájmem nás přehlížel. "Ten už to nerozchodí." řekla konečně Mengele.

Věřili jsme jí. Pracovala jako staniční sestra na ÁRU a jako jediná dodnes nosila kápézetku. "Co dejchání z úst do úst" snažil se vždy aktivní Vik. Mezitím hledal po kapsách Zápisník mladého bobra.

"Stoprocentní tuhoň!" rozhodla s definitivní platností Mengele.

"Třeba se do rána probere a odejde," nepochopila diagnózu Mouka.

Já osobně to viděl na devět hoblovanejch prken.

"Dáme si ruma," ozval se konečně šerif. Konečně, prakticky a věčně.

První runda nás zbavila strachu.

Druhá runda v nás zaplašila lítost.

Třetí runda nás odlidštila a pasovala na bezcharakterní parchanty.

Odsunuli jsme mrtvolu stranou a šli spát.

Ráno jsme toho žabáka za srubem zakopali.